

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 2 sierpnia 2017 r.

Poz. 5324

WYROK NR IV SA/PO 21/17 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 10 maja 2017 r.

**w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ulicy
Wiejskiej i Poprzecznej**

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 21/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Grażyna Radzicka (spr.)

Sędziowie WSA Maciej Busz

WSA Józef Maleszewski

Protokolant ref. staż. Agata Pawlicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2017 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Gminy Dopiewo

z dnia 27 czerwca 2016 r., nr XX/283/16

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ulicy Wiejskiej i Poprzecznej

1. stwierdza nieważność uchwały nr XX/283/16 Rady Gminy Dopiewo z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ulic Wiejskiej i Poprzecznej;

2. zasada od Rady Gminy Dopiewo na rzecz Wojewody Wielkopolskiego kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV SA/Po 21/17

Uzasadnienie

Wojewoda Wielkopolski reprezentowany przez radcę prawnego Anetę Molendę – Poślednik, działając na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na powyższą uchwałę, wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości ze względu na istotne naruszenie prawa i zasądzenie od Strony przeciwnej kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Przepisem zaskarżonej uchwały zarzucono naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 i 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1, pkt 9 lit a oraz § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 dalej rozporządzenie) - poprzez przeznaczenie terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem „ZD” (winno być KD – uwaga Sądu) pod „teren pod rozwiązania komunikacyjne dla obsługi ruchu kołowego” bez wskazania kategorii drogi publicznej.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że w myśl normy art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W myśl art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Do powyższego obowiązku odnoszą się także uregulowania § 4 pkt 1 rozporządzenia, wymagając aby ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów zawierały określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Dodatkowo w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej (art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p.), gdzie - w myśl § 4 pkt 9 rozporządzenia - ustalenia dotyczące ww. zasad powinny zawierać m. in. określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

Przeznaczenie działki w planach zagospodarowania przestrzennego określa się w formie tekstowej i graficznej poprzez m.in. symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów w myśl powoływanego z § 4 ust. 1 rozporządzenia. Zgodnie z § 9 ust. 1 tego rozporządzenia podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia. Stanowiąca załącznik tabela określa sposób oznaczania konkretnego przeznaczenia terenów - przewidując dla symbolu „KD” przeznaczenie pod „tereny dróg publicznych”, nie posługując się terminologią przyjętą przez Radę Gminy Dopiewo, która obszar oznaczony symbolem „KD” przeznaczyła jako „teren pod rozwiązania komunikacyjne dla obsługi ruchu kołowego”.

Nadto w ocenie organu nadzoru dopuszczenie lokalizacji drogi publicznej wymaga wskazania kategorii tej drogi, a przyjęte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ul. Wiejskiej i Poprzecznej sformułowanie nie pozwala na jednoznaczny odczyt dokonanych ustaleń w odniesieniu do możliwości stwierdzenia przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem „KD”, a więc uznania czy teren ten przeznaczony został pod drogę publiczną (wówczas braku określenia kategorii tej drogi) czy też drogę wewnętrzną, gdzie tylko opcjonalnie dopuszczono zachowanie rezerwy terenowej pod ewentualne poszerzenie istniejącej drogi publicznej przylegającej do obszaru planu (opisanej na rysunku planu ul. Poprzecznej).

Dodatkowo Wojewoda Wielkopolski podniósł, iż niejednoznaczność ustaleń zawartych w przedmiotowym planie niesie za sobą także konsekwencje w postaci uzyskiwania przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego prawa do podejmowania działań związanych z wywłaszczeniem nieruchomości, uregulowanej w przepisach odrębnych z zakresu gospodarki nieruchomościami, co może nie mieć miejsca w sytuacji, gdy plan nie przewiduje inwestycji celu publicznego. Z uwagi na powyższe tym istotniejsze jest takie ustalenie w planie przeznaczenia terenu, które w sposób jednoznaczny wskazuje na wynikające z niego, w sposób bezpośredni i pośredni, prawa i obowiązki adresatów planu.

Mając na uwadze przedstawione powyżej naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego Wojewoda stwierdził, iż zaskarżona uchwała w istotnym zakresie narusza przepisy u.p.z.p. oraz rozporządzenia.

Uzasadniając wniosek o stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej uchwały podniesiono, że przyjęte w przedmiotowym planie miejscowym w § 12 ustalenia dotyczące systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powodują, iż stwierdzenie nieważności tylko części tej uchwały, w zakresie ustaleń dotyczących terenu oznaczonego symbolem „KD” pozbawiłoby obsługi komunikacyjnej pozostałych terenów objętych planem.

Rada Gminy Dopiewo w odpowiedzi na skargę wyjaśniła, że ul. Poprzeczna jako droga zaliczona na mocy Uchwały Nr XL/416/01 z dnia 17 grudnia 2001r. (Dz. U. Woj. Wlkp. Nr 5, poz. 211) do kategorii dróg gminnych, która obecnie stanowi własność prywatną, nie spełnia wymogów § 7 ust. 1. Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016r., poz. 124) jak dla drogi publicznej klasy dojazdowej, czyli min. 10,0 w liniach rozgraniczających. Pomimo wprowadzenia w projekcie planu poszerzenia tej drogi o pas szerokości 3,0 m, również nie będzie ona spełniać wymogu cyt. rozporządzenia, stąd projektant przyjął jako oznaczenie graficzne przedmiotowego terenu symbol KD czyli teren pod rozwiązania komunikacyjne dla obsługi ruchu kołowego. Głównym zamierzeniem wprowadzenia takiego rozwiązania, jest zabezpieczenie terenu pod ciągi komunikacyjne publiczne, co umożliwi Gminie wykup tych terenów i przeznaczenie pod drogę publiczną. W dalszej perspektywie planowane jest przeprowadzenie procedury planistycznej opracowania planu dla pozostałych terenów położonych przy ul. Poprzecznej i wprowadzenie poszerzeń drogi, które łącznie spełnią będą wymóg opisany w rozporządzeniu z dnia 2 marca 1999r., co umożliwi określenie klasy drogi co najmniej dojazdowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej. Zgodnie z art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2016r. poz. 718 ze zm. - dalej P.p.s.a.) zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 P.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczegółólny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 P.p.s.a.).

Na wstępie należy wskazać, że w świetle art. 91 u.s.g. uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne, przy czym o nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia. Po upływie tego terminu organ nadzoru nie może już we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały (zarządzenia) organu gminy. W takiej sytuacji może jedynie zaskarżyć wadliwy akt do sądu administracyjnego, zgodnie z art. 93 ust. 1 u.s.g. Realizując tę kompetencję organ nadzoru nie jest skrupowany jakimkolwiek terminem do wniesienia skargi (zob. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 lipca 2005 r., sygn. akt II OSK 320/05 oraz postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2005 r., sygn. akt I OSK 572/05, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W rozpoznawanej sprawie Wojewoda Wielkopolski w ustawowym terminie 30 dni od dnia otrzymania zaskarżonej uchwały nie orzekł o jej nieważności, wobec czego był władny zaskarżyć ją w trybie art. 93 u.s.g.

Dalej należy wskazać, że przedmiotem sądowej kontroli w niniejszej sprawie jest uchwała Rady Gminy Dopiewo z dnia 27 czerwca 2016r. nr XX/283/16 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ulicy Wiejskiej i Poprzecznej. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jako podjęta w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.p.z.p.), zatem należy do kategorii aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a.

Przechodząc do oceny zasadności skargi należy przywołać art. 28 ust. 1 u.p.z.p., zgodnie z którym, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przepisie tym przewidziano dwie podstawowe przesłanki zgodności z przepisami prawa uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Po pierwsze, przesłankę materialnoprawną, a mianowicie uwzględnienie zasad sporządzania planu miejscowego. Chodzi tu przede wszystkim o związanie rady gminy przepisami prawa, w tym prawa europejskiego, zasadami konstytucyjnymi i przepisami ustaw materialnoprawnych, które wyznaczają granice władztwa planistycznego gminy (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 września 2008 r., sygn. akt II OSK 215/08). Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą zatem zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. np. Z. Niewiadomski, Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, Warszawa 2016, 9 wyd., teza 4 do art. 28).

Po drugie, w art. 28 u.p.z.p. przewidziano przesłankę formalnoprawną, a mianowicie zachowanie procedury sporządzenia planu i właściwości organu. Jeżeli chodzi o tryb sporządzania planu, to pojęcie to odnosi się do sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego poczynwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu, a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia z dnia 25 maja 2009 r. II OSK 1778/08).

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że zarzuty skargi koncentrują się wokół ustalenia, czy Rada Gminy Dopiewo przeznaczając obszar oznaczony symbolem „KD” jako „teren pod rozwiązania komunikacyjne dla obsługi ruchu kołowego” bez wskazania kategorii drogi publicznej naruszyła art. 15 ust. 2 pkt 1 i 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1, pkt 9 lit a oraz § 9 ust. 1 rozporządzenia. Istotą sprawy jest więc ustalenie, czy Rada Gminy Dopiewo dopuściła się naruszenia zasad sporządzania m.p.z.p.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. nakłada na gminę obowiązek wyznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego terenów pod drogi publiczne. Przepis ten znajduje swe uszczegółowienie w § 4 pkt 9 rozporządzenia, który stanowi, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać: określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. Przepisy u.p.z.p. nie zawierają definicji dróg publicznych. Właściwe zastosowanie znajdują zatem przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (j.t.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 ze zm. - dalej u.d.p.), która określa pojęcia drogi publicznej i drogi wewnętrznej. Art. 1 u.d.p. stanowi, iż drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Kategorie te ustawodawca wyszczególnia w art. 2 ust. 1 u.d.p. określając je jako drogi wojewódzkie, drogi krajowe, drogi powiatowe i drogi gminne. Drogami gminnymi zgodnie z art. 7 ust. 1 u.d.p. są drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych. Drogami wewnętrznymi są natomiast drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg (art. 8 ust. 1 u.d.p.). Ustawa o drogach publicznych dzieli zatem wszystkie drogi na dwie kategorie: tj. kategorię dróg publicznych i kategorię dróg wewnętrznych i nie przewiduje dróg, które pozostawałyby poza tym podziałem.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że przepisy rozporządzenia określają wymagany zakres projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części tekstowej i graficznej, w szczególności wymogi dotyczące m.in. stosowanych oznaczeń i nazewnictwa (§ 1 pkt 3 i 4). W załączniku Nr 1 do rozporządzenia zatytułowanym "Podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego" przewidziano, że tereny dróg publicznych oznaczone winny być literami KD, natomiast tereny dróg wewnętrznych literami KDW. Takie unormowanie wskazuje na cel prawodawcy - wyraźnego rozróżnienia w planie dróg publicznych i wewnętrznych. Dalej należy wskazać, że w § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (j.t. Dz.U. z 2016r. poz. 124) określone zostały klasy dróg: autostrady oznaczone symbolem "A", ekspresowe oznaczone symbolem "S", główne ruchu przyspieszonego oznaczone symbolem "GP", główne oznaczone symbolem "G", zbiorcze oznaczone dalej symbolem "Z", lokalne oznaczone dalej symbolem "L", oraz dojazdowe oznaczone dalej symbolem "D".

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż zasadny jest zarzut Wojewody, iż Rada Gminy przeznaczając teren oznaczony na rysunku planu symbolem „KD” pod „teren pod rozwiązania komunikacyjne dla obsługi ruchu kołowego” bez wskazania kategorii drogi publicznej naruszyła art. 15 ust. 2 pkt 1 i 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1, pkt 9 lit a oraz § 9 ust. 1 rozporządzenia. Wbrew stanowisku prezentowanemu w odpowiedzi na skargę za argument uzasadniający posłużenie się zdefiniowanym w uchwale symbolem KD wbrew jego znaczeniu określonym w rozporządzeniu, nie może być uznane za zabezpieczenie terenu pod ciąg komunikacyjnej co umożliwi Gminie w przyszłości wykup tych terenów i przeznaczenie ich pod drogi publiczne. Naczelny Sąd Administracyjny uznał bowiem, że treść przepisu art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia nie pozostawia wątpliwości co do tego, że postanowienia planistyczne w zakresie modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej muszą przybierać formę konkretną, ustalając bezpośrednio na przyjętym do opracowania terenie konkretne parametry. Nie sposób zatem przyjąć, by możliwym było zamieszczenie w planie miejscowym jedynie informacji, niewiążących sugestii, czy też zaleceń adresowanych do potencjalnego inwestora lub użytkownika przestrzeni. Brak jednoznacznego określenia lokalizacji i przebiegu sieci infrastruktury sprawia, że owe kwestie pozostawione zostają inwestorom, a więc podmiotom nieuprawnionym do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy (tak w wyroku z dnia 6 października 2015 r. sygn. akt II OSK 1042/15 dostępny na stronie internetowej nsa.gov.pl – dalej CBOSA). Zatem zamieszczenie w m.p.z.p. regulacji o charakterze informacyjnym, a więc nieprecyzyjnych co od możliwego sposobu zagospodarowania objętych nimi nieruchomości, stanowi naruszenie zasad sporządzania planu, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającą taką regulację (zob. wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2010r. sygn. akt II OSK 2096/10 – CBOSA). Zdaniem Sądu za takie naruszenie zasad sporządzania planu można uznać posłużenie się w treści uchwały symbolem KD jako określenia dla drogi, bez wskazania kategorii że dotyczy to drogi publicznej. Jak słusznie wskazał bowiem Wojewoda przyjęte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Dąbrowa w rejonie ulicy Wiejskiej i Poprzecznej sformułowanie nie pozwala na jednoznaczny odczyt dokonanych ustaleń w odniesieniu do możliwości stwierdzenia przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem „KD”, a więc uznania czy teren ten przeznaczony został pod drogę publiczną (wówczas braku określenia kategorii tej drogi) czy też drogę wewnętrzną, gdzie tylko opcjonalnie dopuszczono zachowanie rezerwy terenowe pod ewentualne poszerzenie istniejącej drogi publicznej przylegającej do obszaru planu (opisanej na rysunku planu ul. Poprzecznej).

W tym miejscu podzielić należy również stanowisko zawarte w skardze, iż niejednoznaczność ustaleń zawartych w przedmiotowym planie niesie za sobą także konsekwencje w postaci nie uzyskiwania przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego prawa do podejmowania działań związanych z wywłaszczaniem nieruchomości, uregulowanej w przepisach odrębnych z zakresu gospodarki nieruchomościami, co może nie mieć miejsca w sytuacji, gdy plan nie przewiduje inwestycji celu publicznego. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjęto bowiem, że za działkę wydzieloną pod drogę w rozumieniu art. 98 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (j.t.: Dz. U. z 2015, poz. 177- dalej: u.g.n.), która przechodzi z mocy prawa na własność gminy, rozumie się działkę przeznaczoną na urządzenie drogi publicznej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w przypadku braku takiego planu, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Gd 614/12; wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 2868/13 - CBOSA). Skutek w postaci nabycia z mocy prawa przez gminę na własność wydzielonych na skutek podziału działek gruntu może dotyczyć więc tylko działek, które zostały już uprzednio zaplanowane przez jednostkę samorządu terytorialnego jako droga publiczna w rozumieniu u.d.p. O przejściu prawa własności z mocy prawa na podstawie art. 98 ust. 1 u.g.n. w zw. art. 93 ust. 1 u.g.n. decyduje bowiem ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (a w przypadku jego braku - w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – art. 94 ust. 1 pkt 2 u.g.n.) przeznaczenie terenu. Wynika to z tego, że- jak wskazano wyżej- warunkiem orzeczenia o odszkodowaniu za nieruchomość wydzieloną pod drogę publiczną jest dokonanie podziału nieruchomości. Podziału nieruchomości objętej planem miejscowym można zaś dokonać, w świetle art. 93 ust. 1 i 2 u.g.n. jeżeli jest on zgodny z ustaleniami planu miejscowego, w tym w zakresie przeznaczenia terenu. Ustalenie zaś przeznaczenia terenu, rozbudowy i budowy systemów komunikacji, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym, jakimi są drogi gminne, dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 10 i ust. 3 pkt 4a u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n.). Na podstawie zapisów planu brak jest zaś możliwości jednoznacznego ustalenia, czy obszar oznaczony symbolem KD stanowi drogę publiczną, czy też drogę wewnętrzną.

Stwierdzone w niniejszej sprawie uchybienia z uwagi na fakt, iż dotyczą zapisów dotyczących dróg, stanowiących dojazd do nieruchomości objętych zaskarżonym planem, dezintegrują zaskarżoną uchwałę jako całość, co skutkować musi stwierdzeniem nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

Z powyżej powodów, Sąd na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w pkt 1 wyroku stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości. O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 2 wyroku działając na podstawie art. 200 w związku z art. 205 p.p.s.a., uwzględniając kwotę stanowiącą równowartość wynagrodzenia pełnomocnika (480 zł) ustalonego na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Przewodniczący Sędzia NSA

(-) Grażyna Radzicka

Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski